fotbal

„ŞTIU EU? DUPĂ CUM SE PREGĂTEŞTE VIOREL MATEIANU...“

Predeal, 19 ianuarie. A doua escală în „croaziera“ noastră pe Valea Prahovei are loc la fotbaliştii de la Progresul. Deşi ora este destul de matinală (6,30) pe băieţii lui Cornel Drăguşin *şi* Florin Stirbei *îi găsim pe terasa hotelului Rosmarin efectuînd încălzirea cu o perseverenţă demnă de un loc mai bun în clasament. Cînd acest prim punct de pe programul zilei de azi este îndeplinit, colegul meu, fotoreporterul Teodor Roibu îi mai reţine cîteva minute pe jucători pentru un... instantaneu, avînd ca fundal Postăvarul.*

Sînt 25 cu toţii, printre ei şi nume necunoscute nouă, aşa încît îi rugăm pe antrenori să-i înşire: Mîndru, Matache, Manta (de la Politehnica Bucureşti) — portari; Viorel Popescu, Georgescu, Peteanu, Adrian Constantinescu, Colceriu, Marinescu (de la U.R.M., echipă care activează în campionatul oraşului Bucureşti), Stanciu (de la Politehnica Bucureşti), Toader (junior din pepinieră proprie) — fundaşi; Alex. Constantinescu, Neacşu, Şoangher, Nicolae Matei (junior din pepiniera Progresului) — mijlocaşi; Oaidă, Matei, Mateianu, Stoicescu, Ţarălungă, Ninel Popescu, Mihai, Florea (de la Electronica Obor), Mocanu, Alecu (ambii juniori ai Progresului) — înaintaşi. La aceştia mai adăugaţi pe Măndoiu, aflat în turneu cu echipa reprezentativă, şi pe Radu Ionescu un junior al nostru, foarte talentat care n-a putut efectua deplasarea la Predeal.

„Despre noile elemente introduse în lot şi, îndeosebi, de Alecu, veţi auzi în scurtă vreme, lucruri foarte frumoase“ *ţine să ne asigure Cornel Drăguşin în timp ce ne îndreptăm spre camera 32, unde sînt găzduiţi cei doi antrenori.*

Un ceai fierbinte ne mai dezmorţeşte puţin şi, cînd ambianţa se încălzeşte şi la modul figurativ, interviul se înfiripă uşor.

— De cît timp sînteţi la Predeal?

— *De 9 zile...*

— Pe ce anume v-aţi axat aici, pregătirile?

— *Pe readaptarea organismului la efort, pe obţinerea unei rezistenţe generale care să ne permită, în continuare, desăvîrşirea calităţilor fizice. Apoi, aflaţi aici în pregătire comună, ne-am propus să-i obişnuim pe jucătorii noştri cu un regim de viaţă absolut necesar fotbalului de performanţă. Mă refer la culcatul şi sculatul la ore fixe, la controlul zilnic al frecvenţei cardiace şi al greutăţii.*

— Cum răspund jucătorii la acest mod de a privi fotbalul, oarecum inedit pentru ei?

— *Pînă în prezent, cu deplină adeziune. Chiar şi din partea acelor jucători care, în trecut, se eschivau de la lucru intens. Iată, de pildă, marţi, la crosul cronometrat, Viorel Mateianu a realizat cel mai bun timp, a doua zi a sosit, de asemenea, primul după o alergare de 4 km. Pe zi ce trece, băieţii mei se conving tot mai mult că fotbalul este într-adevăr o meserie. Un singur factor dacă e ignorat — fizic, tehnic, tactic, moral-volitiv — totul se dă peste cap...*

— Apropo de tactică. Împărtăşiţi opinia antrenorilor străini după care sistemul tactic cel mai eficace este 1 + 10?

— *Absolut. Şi eu sînt unul din adepţii jocului pe faze de joc, care lasă fotbalistului libertatea de a se orienta sigur în multiplele situaţii ivite pe parcursul celor 90 de minute. Convins pe deplin de acest adevăr, într-o şedinţă de pregătire a unui meci din prima parte a campionatului, n-am mai anunţat linia de atac pe posturi; am spus doar atît: la înaintare joacă X, Y, Z... firesc, nu este uşor să rupi dintr-o dată cu o deprindere dăunătoare...*

— Sistemul acesta... fără sistem solicită un efort considerabil. Or, trebuie să recunoaşteţi, echipa antrenată de dv. este totuşi cea mai în vîrstă din divizia noastră...

— *Într-adevăr, la noi la Progresul în ultimii 2—3 ani a fost ignorată complet politica de promovare a elementelor tinere. Aşa se face că pînă mai ieri în lot n-am avut nici un jucător sub 22 de ani. Acum însă se schimbă situaţia. După cum vedeţi, am cîţiva juniori talentaţi, mai este şi această echipă de tineret sursă sigură de tinere elemente pentru prima formaţie.*

— Vorbiţi despre echipa de tineret. Ce părere aveţi despre noul sistem competiţional?

— *În linii mari, îl accept. Se dă însă prea mare importanţă categoriei B prin aceea că li se oferă şi echipelor clasate pe locul II — în cele două serii — posibilitatea de a promova în divizia A. Vreau să spun că dacă n-ar fi fost această obsesie a barajului aş fi promovat cu mai mult curaj elemente tinere în prima garnitură. Aşa însă...*

— Vă temeţi, firesc, de această sabie a lui Damocles care este barajul? Ce credeţi, totuşi, veţi scăpa în cele din urmă de locul 13? Pe zeloşii suporteri ai Progresului i-ar interesa să afle din vreme opinia dv....

— *Ştiu eu ce să spun? După cum se pregăteşte Viorel Mateianu...*

G. NICOLAESCU

Fotbaliştii Progresului pe terasa hotelului „Rosmarin“. În fundal — masivul Postăvarul Foto: T. ROIBU

LA JIUL, ÎN PAUZĂ DE CAMPIONAT

Antrenorii aşteaptă confirmări

De la revenirea în divizia A, echipa din Valea Jiului s-a bucurat de bune aprecieri din partea specialiştilor, atrăgîndu-şi totodată simpatia publicului — şi nu numai a celui din Petroşeni — prin jocul său curat, deschis, uneori spectaculos. Fie că juca acasă sau în deplasare cu Steaua, Dinamo sau Rapid, indiferent dacă avea avantaj sau nu, niciodată n-am văzut această formaţie „betonîndu-se“, niciodată nu i-am văzut pe Libardi, Peronescu sau Stoker aruncînd mingea în tribune, ca să mai treacă timpul.

Şi totuşi, în această primă parte a campionatului, mulţi apreciază că Jiul s-a comportat sub valoarea din ediţia trecută. Aşa o fi? Să vedem.

Cifric, lucrurile se prezintă astfel: în ediţia 1966—67 formaţia din Petroşeni a ocupat locul 9 la sfîrşitul turului cu următorul bilanţ: 13 5 2 6 25—18 12, iar la sfîrşitul campionatului — locul 8 (26 11 3 12 41—32 25). La punctaj, deci, sub 50 la sută, dar nu trebuie neglijat faptul că în urma acestei formaţii se clasaseră echipe cu... pretenţii, cu vechi state de serviciu în divizia A.

Ceea ce a plăcut mai mult la această formaţie în ediţia trecută a campionatului a fost jocul „pe înaintare“. Cu 41 de goluri marcate, echipa din Valea Jiului s-a dovedit cea mai eficace (campioana ţării, Rapid, a înscris 39 de goluri). Vivacitatea înaintării ridica adesea tribunele în picioare. „Cei patru muşchetari“ — cum au fost numiţi atacanţii la sfîrşitul anului 1966 — făceau zile grele oricărei apărări. De altfel, cei ce analizează azi evoluţia Jiului, se gîndesc la rezultatele pe care le-a obţinut echipa în primul an cînd a revenit în prima divizie a ţării: 7—0 cu Steagul roşu, 3—1 cu Petrolul (campioană atunci), după ce scorul era 3—0 în mai puţin de o jumătate de oră etc.

★

Dar s-a terminat campionatul 1966—67. Băieţii au crescut (ca valoare), au început să se afirme. Ion Vasile era deseori lăudat, Martinovici a promovat în echipa naţională, Libardi bătea şi el cu insistenţă la porţile lotului naţional. O dată cu aceste succese s-au ivit însă şi unele probleme. În pragul actualului campionat antrenorul Şt. Coidum s-a găsit în mare încurcătură. Martinovici, proaspăt inginer, şi-a adus aminte că e oltean, Casandra revendica şi el unele... drepturi. În cele din urmă, Jiul le-a dat dezlegare. Dragoste cu sila nu se face. A plecat apoi şi fundaşul Dan, înaintarea l-a „pierdut“ şi pe Libardi care, prin forţa împrejurărilor, a fost retras la mijlocul terenului. Dintr-o înaintare bună, cu poftă de gol, au mai rămas doar Ionescu şi Peronescu. Antrenorii n-au stat pe gînduri şi le-au adăugat nume fără sonoritate: Naidin (21 de ani) de la Minerul Anina, Achim (22 de ani) de la Victoria Tg. Jiu, Covaci, de la Ştiinţa Petroşeni (campionatul regional). În spate, au întărit rîndurile Georgevici şi Talpai, veniţi din divizia B.

Deci, Jiul a pornit la drum cu 5 oameni noi, 5 băieţi tineri care nu se cunoşteau, Omogenitatea echipei, firească, a avut de suferit. Antrenorii au trebuit să ia muncă de instruire de la capăt, pentru a realiza o pregătire unitară, pentru ca noii jucători să poată îndeplini sarcinile ce le reveneau în sistemul de joc al echipei. Era necesară o pregătire fizică superioară, pentru mişcarea rapidă şi continuă cu care înaintaşii Jiului puneau aflitea probleme adversarilor. Achim, Naidin şi Covaci, la început, au făcut faţă cu greu. Altfel se juca la „C“ sau în regiune, alt volum de muncă se depunea la antrenamente. Schimbările efectuate în căutarea unor soluţii au dus şi la plimbarea lui Peronescu (golgeterul echipei anul trecut — 13 goluri) ba pe centru, ba pe extremă.

Iată explicaţiile acestui sezon secetos în goluri marcate — doar 17 faţă de 25 din perioada corespunzătoare a anului trecut — a bilanţului mai sărac în deplasare (2 puncte din 12).

★

Vine returul. Acum, Naidin, Achim, Georgevici, Covaci şi Talpai s-au acomodat cu noua lor echipă. În această iarnă ei fac pregătirile în comun. Antrenorii Coidum şi Frinculescu speră ca în retur tinerii jucători să ajungă la valoarea lor reală. Antrenorii speră ca aceşti tineri să poată face faţă sistemului de joc preconizat: „toţi în atac, toţi în apărare“, cu o continuă mişcare în teren şi o rapidă circulaţie a balonului. Se speră ca Jiul (echipa nu va abandona jocul deschis) să revină la valoarea de anul trecut şi ca ei să cîştige şi ca spectacol. În perioada aceasta se vor analiza jocurile din turul campionatului şi se va insista asupra slăbiciunilor manifestate în unele meciuri (în special cele cu Petrolul şi Rapid).

Pentru viitorul sezon Jiul dispune de următorul lot: Zamfir, Ion Vasile, Talpai, Georgevici, Stoker, Mihai, Pop, Stoichiţoiu, Tonca, Libardi, Sandu, Toia, Achim, Covaci, Ionescu, Naidin, Peronescu şi juniorii Marinean, Dobrescu şi Nădăşan (toţi născuţi în 1950).

Ce aşteaptă antrenorii de la aceşti băieţi? Confirmarea lui Naidin şi Achim, astfel încît să poată fi propuşi pentru lotul de tineret, şi a lui Georgevici; revenirea în formă a lui Ionescu (în sezonul trecut el a fost pe rînd, bolnav, accidentat, suspendat), urmarea — de către toţi — a exemplului lui Peronescu, „cel mai bătrîn“ — 31 de ani, dar şi cel mai sîrguincios jucător, mereu modest şi disciplinat.

Aşadar, Jiul anunţă maturizarea unor jucători. Dar continuă întinerirea echipei. În actuala conjunctură, faptul că antrenorii îşi propun să realizeze la sfîrşitul campionatului tot 25 de puncte, ca anul trecut, ni se pare normal. Şi desfăşurînd o muncă de perspectivă, Jiul poate urca, în anii următori, o nouă treaptă spre fotbalul de calitate.

Constantin ALEXE

DE LA F. R. FOTBAL

Ca urmare a incidentelor survenite cu ocazia jocului Rapid Bucureşti — Juventus Torino din cadrul Cupei campionilor europeni, Biroul F.R. Fotbal a hotărît următoarele sancţiuni:

1. Jucătorul Năsturescu Constantin, de la clubul Rapid Bucureşti a fost suspendat de la orice activitate competiţională pînă la data de 1 aprilie 1968.

2. Clubului Rapid Bucureşti i s-a interzis organizarea de jocuri internaţionale pînă la 1 mai 1968.

La sesizarea Federaţiei Române de Fotbal, Biroul Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport s-a adresat organelor de resort pentru sprijinirea păstrării ordinei pe stadioane în timpul desfăşurării jocurilor.

TRIBUNA CITITORILOR

„În legătură cu sistemul competiţional de fotbal pe anul 1968—1969 personal am unele reţineri privind campionatul echipelor de rezerve-tineret. Cheltuielile vor fi foarte mari, iar rezultatele destul de modeste (experienţa unor ediţii anterioare ale acestei competiţii ne-a dovedit-o). Ar fi mai bine, poate, dacă fiecare echipă din divizia A ar lua sub patronaj una sau mai multe formaţii din diviziile B şi C. În aceste formaţii ar putea fi rulaţi mulţi tineri jucători şi cei mai buni dintre ei ar lua apoi drumul diviziei A“. (*Mihail Stan*, str. Armoniei 6, blocul 9, apt. 44 — Tîrgovişte).

★

„Sînt de acord cu înfiinţarea echipelor de rezerve — tineret. Cred că astfel antrenorii nu vor mai umbla atît de mult după „păsările călătoare“. (*Paul Radu*, str. Putnei 9 — Craiova).

★

„Federaţia de fotbal ar trebui să oblige toate echipele din divizia A ca, în ceea ce priveşte echipamentul, să se fixeze asupra unor culori specifice, pe care să nu le mai schimbe de la un meci la altul“. (*Virgil Pană* — Timişoara).

★

„Una din cauzele slabelor rezultate în fotbal este aceea că avem prea puţini jucători care duc o viaţă sportivă. În ţările cu fotbal profesionist jucătorii se supun regulilor disciplinare impuse de antrenori, căci altfel îşi periclitează situaţia. Mulţi dintre fotbaliştii noştri, însă, nu îi respectă suficient pe antrenorii lor (mai cu seamă dacă anumiţi conducători de cluburi îi ţin în braţe). Ei fac ceea ce vor, joacă cum vor, căci ştiu că leafa le merge“. (*Constantin Antonescu*, str. Surduc 9 — raionul Lenin — Bucureşti).

★

„Susţin cu tărie că nici în viitor fotbalul nostru nu se va putea impune în arena internaţională dacă după fiecare insucces vom remania echipa şi îi vom schimba pe antrenori... În altă ordine de idei, ar trebui ca transferările să nu se mai facă după poftele jucătorilor sau ale cluburilor. Pentru tinerii ce se vor legitima de acum înainte ca fotbalişti să se specifice încă unul sau două cluburi la care vor avea dreptul să se transfere în anii următori. De pildă, jucătorul X se legitimează zilele acestea la clubul „Saturn“, cu drept de transfer pînă în 1970 (sau 1975) numai la clubul „Jupiter“. Jucătorilor legitimaţi la ora actuală să li se dea cîte un tichet cu indicarea clubului la care se pot transfera şi perioada în care au posibilitatea să o facă“. (*Nicolae Spiridon*, şoseaua Vergului 85, of. poştal 24 — Bucureşti).

★

„Ca simpatizant al clubului Dinamo m-a întristat slaba evoluţie din turul campionatului a echipei de fotbal. Nu-mi pot explica acest declin la o echipă care are jucători de valoare recunoscută. Antrenorul Traian Ionescu şi jucătorii dinamovişti ar putea să ne dea explicaţiile necesare? De asemenea, înaintaşul Nagy ne-ar putea spune de ce la F.C. Argeş era principalul realizator, iar la Dinamo Buc. face tuşă?“ (ing. *Coley Constantin Damian*, str. Uranus 71 A — Bucureşti).

★

„S-a vorbit şi se vorbeşte mult despre imparţialitatea arbitrilor. Eu cred că arbitrii noştri cunosc bine regulamentul de joc, dar publicul din oraşele de provincie îi influenţează pentru a-l aplica în mod părtinitor, favorizînd echipele locale“. (*Adam Ardeleanu*, Miniş 146, raionul Lipova).

★

„Pentru cunoaşterea permanentă şi operativă a părerilor exprimate de spectatori în legătură cu pregătirea fotbaliştilor, propun efectuarea de sondaje după fiecare meci. Pentru aceasta trebuie instalate pe stadioane cîteva urne, în care spectatorii să fie invitaţi să introducă biletele obişnuite cu numele celui mai bun jucător al partidei. Rezultatele sondajelor să fie publicate după fiecare etapă în ziarul „Sportul“. (*C. Dumitru*, str. Comarnic 85, raionul 1 Mai — Bucureşti).

„Sînt de părere ca echipa naţională de fotbal să fie încredinţată unui antrenor român, competent şi neinfluenţabil, care să aibă drepturi largi de acţiune“. (*George Stănoiu*, blocul „H“ apt. 10, comuna Ţicleni).

★

„Să fie aduşi doi-trei antrenori străini din ţări cu fotbal avansat. Aşa au procedat şi bulgarii, iar rezultatele obţinute de ei se văd“. (*Alexandru Bumbu*, str. N. Bălcescu 2 — Lipova; *Stan Palanca* — Salonta).

★

„La rubrica „Tribuna cititorilor“ din săptămîna trecută tovarăşul Nicolae Bălţatu din Bucureşti se declara în dezacord cu tov. Dumitru Jurcan din Cluj, care îl caliticase pe Sasu drept „pasăre călătoare“. Eu, însă, mă raliez părerii cititorului clujean şi combat aşa-zisele argumente ale tov. Bălţatu. De pildă, nu ştiu ce posibilităţi de „creştere“ ar mai avea Sasu la Farul, devreme ce el a tot „crescut“ la Dinamo Săsar, Dinamo Bucureşti, U.T.A. şi Minerul Baia Mare. Nu văd, apoi cum Sasu (la vîrsta sa) mai poate contribui în mod eficient la ridicarea nivelului fotbalului românesc prin trecerea lui de la un club destul de puternic şi cu tradiţie din regiunea natală, unde îşi avea şi familia, la un alt club de care nu-l leagă decît, probabil, interesele materiale“. (*Miron Mănerăn*, str. I.C. Frimu 55, blocul D, apt. 3 — Cîmpulung-Muscel); tot în legătură cu Sasu, tov. *Mihai David* din Arad, str. Cernei nr. 3, aminteşte de „fuga“ acestuia cu ani în urmă de la o echipă de categorie superioară (U.T.A.) la o formaţie de „B“ (Minerul Baia Mare), conchizînd că într-adevăr el poate fi numit „pasăre călătoare“.

PETRE DRAGOMIR

„CU FOTBALUL PE CONTINENTUL SUD-AMERICAN“

Aşteptam ca Voinescu să-şi publice promisele memorii (în extenso) ale celor 22 de ani în poartă, ca Petschowschi sau Ozon să dea tinerilor o carte despre fotbal în genul acelor „ars poetica“, sau oricare alt fotbalist, care a stat ani de-a rîndul în centrul atenţiei generale şi care, graţie Fortunei, a „călcat“ meridianele şi paralele pămîntului, să scrie ceva despre jocul „celest“ şi eroii săi, sau despre sine şi ai lui.

Avem 60 de ani de fotbal, dar nici unul dintre jucătorii noştri n-au... găsit nimic de scris!

Primul care pune mîna pe condei este Dragomir, halful Petrolului, autorul cărţii pe care o avem azi la dispoziţie, „*Cu fotbalul pe continentul sud-american*“.

„*Gîndurile de a scrie ceva despre sportul care constituie pentru mine o a doua viaţă m-au bătut de mult. Aşteptam numai prilejul*“ — mărturiseşte autorul.

Şi prilejul, i-l oferă autorului turneul pe care olimpicii noştri (printre care şi Dragomir) l-au întreprins iarna trecută pe continentul sud-american.

Atent observator al locurilor vizitate (de la Recife la Quito), spirit receptiv, ochi format într-ale fotbalului, admirator al valorilor pe care „SUDUL“ — a doua patrie a fotbalului — le-a dat în ultimii ani, Dragomir simte nevoia să comunice. Şi atunci, scrie. Încheagă o carte în care elementele de reportaj sînt îmbinate cu reflecţii şi consideraţii asupra fotbalului şi jucătorilor din aceste locuri, cu pagini de fotbal pur (descrierea meciurilor pe care ai noştri le-au susţinut în America Latină), cărţi de vizită (ale marilor cluburi), micro-interviuri (Spencer etc.).

RECENZIE

Plasînd în centrul acţiunii pe jucătorii români, autorul întreţine permanent o atmosferă intimă, familiară şi realizează în acelaşi timp participarea afectivă a cititorului la evenimentele relatate.

Fără a fi o carte cu pretenţii, „Cu fotbalul pe continentul sud-american“ rămîne o carte instructivă şi, în primul rînd, plăcută; autorul ei, înregistrînd un primat în materie, deschide astfel seria fotbaliştilor-scriitori.

Nusa MUSCELEANU

Serialul nostru

Lucian Popescu înaintea unuia din primele sale meciuri

„Vedem noi cine ride la urmă!...“

„Negriciosul bătut măr, cu nasul umflat, s-a întors acasă. Nu e nimeni să-l vadă. Părinţii au ieşit în oraş. Au luat tramvaiul cu cai, probabil,

10 A FOST ODATĂ UN CAMPION

şi-au plecat la „senzaţia“ din Tîrgul Moşilor. Doi francezi din Marsilia zboară cu motocicletele pe pereţi, pe „zidul morţii“, făcînd să încremenească de uimire mii de bucureşteni.

Cu mîinile sub cap şi cu ochii în tavan, „negriciosul“ plînge. Pentru prima oară mîndria i-a fost rănită grav. Şi totul s-a petrecut atît de repede. Parcă a fost un vis urît. Acum, cînd caută să facă puţină ordine în gîndurile sale. Lucian înţelege că duelul din ring n-a decurs aşa cum ar fi vrut, că bondocul acela pe care nu dădeai doi bani s-a jucat cu el de-a şoarecele şi pisica.

— E oare mai tare ca mine?

Întrebare chinuitoare care revine mereu, mereu...

Tîrziu, după miezul nopţii, adoarme obsedat

Viaţa romanţată a lui Lucian Popescu (III)

A FOST ODATĂ UN CAMPION

de o singură şi mare hotărîre: „A doua oară, nu se va mai întîmpla una ca asta“... I-arăt eu lui! Vedem noi cine ride la urmă!“...

...În curtea familiei Popescu, de pe strada Nicolae Filipescu, se string pe înserat cîţiva liceeni. Patru pari voinici sînt înfipţi în pămînt şi încercuiţi cu o frînghie de rufe şterpelită de acasă de unul dintre ei. Ringul e gata. În loc de mănuşi de box, protagoniştii îşi înfăşoară mîinile în şervete de baie, cineva bate într-o tingire de prăjit cartofii şi meciul începe. Tatăl „negriciosului“, gazetarul Ionel Popescu, priveşte amuzat la joaca băieţilor...Dar pentru Lucian nu-i joacă. El a luat treaba în serios. S-a jurat atunci, în noaptea aceea, după meciul cu „bondocul“, că se va reîntoarce acolo ca să-i plătească poliţa. După două luni de pregătiri pe „ringul“ din curtea casei, Lucian îl caută din nou pe Teică.

A FOST ODATĂ UN CAMPION 11

— Am venit.

Teică zîmbeşte. Ştia că se va reîntoarce!

— Şi ce vrei?

— Să mă laşi să mă bat iar cu „bondocul“ acela!

— Lasă-l naibii. A plecat. Nu mai ştiu nimic de el.

— Cum, a plecat? *Lucian simte că i se urcă tot sîngele în cap.* Şi, şi... unde a plecat?

— A dispărut. A mîncat într-o seară o bătaie soră cu moartea şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

— Şi...şi n-o să se mai întoarcă?

— Nu. El nu se va mai întoarce. Ştiu precis.

— De ce?

— Pentru că nu iubeşte sportul ăsta. Pentru că nu l-a iubit niciodată. Îl făcea doar aşa, ca să se afle-n treabă...

„Negriciosul“ strînge din fălci, furios. Venise aici pentru „marea răzbunare“, visase zi şi noapte numai la clipa supremă a răfuielii şi, iată, „bondocul“ a dispărut! Teică citeşte dezamăgirea pe faţa liceanului şi surîde, iarăşi, înţelegător. E ceva în acest băiat, care îi stîrneşte mereu curiozitatea, descifrează în ochii lui un licăr viu de ambiţie, de neclintită forţă... Va ieşi oare el un campion? Va avea el tăria să se supună pînă la capăt legii aspre a ringului sau va renunţa la jumătatea drumului?

Oricum, o încercare merită. Şi cu ce trebuie început? În primul rînd să-i scoată din cap gîndul absurd al răfuielii cu „bondocul“. Şi apoi să-l înveţe boxul, cu migală, cu răbdare, cu tenacitate...

...Deci acesta era marele secret!... Boxul nu e

12 A FOST ODATĂ UN CAMPION

ciomăgeală. E o artă. O carte voluminoasă care se cere studiată, cu atenţie, cu perseverenţă. Mai întîi trebuie să înveţi cum să te aperi şi apoi cum să loveşti. Poziţia de gardă, deci, are o importanţă vitală. Ea trebuie să fie impenetrabilă. Iar atunci cînd eşti în ring trebuie să-ţi priveşti tot timpul adversarul în ochi. Să-i ghiceşti intenţiile *cu o clipă mai devreme.* Să gîndeşti. Să-ţi calculezi fiecare *mişcare. Şi-apoi, iată şi această jucărie năzdrăvană a lui Teică: directul de stînga. „Pistonul“ neobosit trebuie să se miste mereu, mecanic, zăpăcindu-l pe adversar, aducîndu-l în pragul desperării, măcinîndu-i nervii şi forţele. „Negriciosului“ nu-i vine să creadă. Cine ar fi bănuit că există o astfel de armă „secretă“ şi că ea îi e acum încredinţată cu atîta spontaneitate şi dragoste, de Dumitru Teică?*

Dar abia de aici începe greul. Ca să utilizezi acest „exploziv pugilistic“, trebuie să-l cunoşti temeinic.

Deci, să uiţi de distracţii, de hoinăreli, să te faci că nu bagi de seamă ochiadele fetelor, să-ţi închizi serile între pereţii de lemn ai sălii şi să izbeşti cu furie sacul cu nisip. Să sari coarda pînă simţi că se-nvîrteşte şi sala o dată cu ea, „să faci“ la mănuşi cu antrenorul Teică, să curgă toate apele de pe tine, să suporţi toate cuvintele aspre cînd greşeşti, să ridici haltere, să loveşti cu furie mingea-pară, şi iar să exersezi de mii de ori acest „direct de stînga“, acest blestemat „direct“ care te obsedează pînă şi în somn... Dar singur ţi-ai ales acest drum. Teică ţi-a spus răspicat în seara aceea:

— Legea boxului e aspră, neîndurătoare, cu cei care n-o respectă. Dacă nu eşti pregătit cum trebuie nu mai sui treptele ringului. Acolo, nu te mai ajută nimeni. Tu singur trebuie să te descurci. Ai trişat la antrenamente, înseamnă că te-ai păcălit pe tine!...

... Şi atunci „negriciosul“ loveşte sacul cu mai multă hotărîre, cu tot mai multă înverşunare. Ştie acum că secretul marii biruinţi se află în mîinile sale!

George MIHALACHE

VIITORUL CAPITOL: Nu la primul meci ai emoţii... ci mai tîrziu!...